

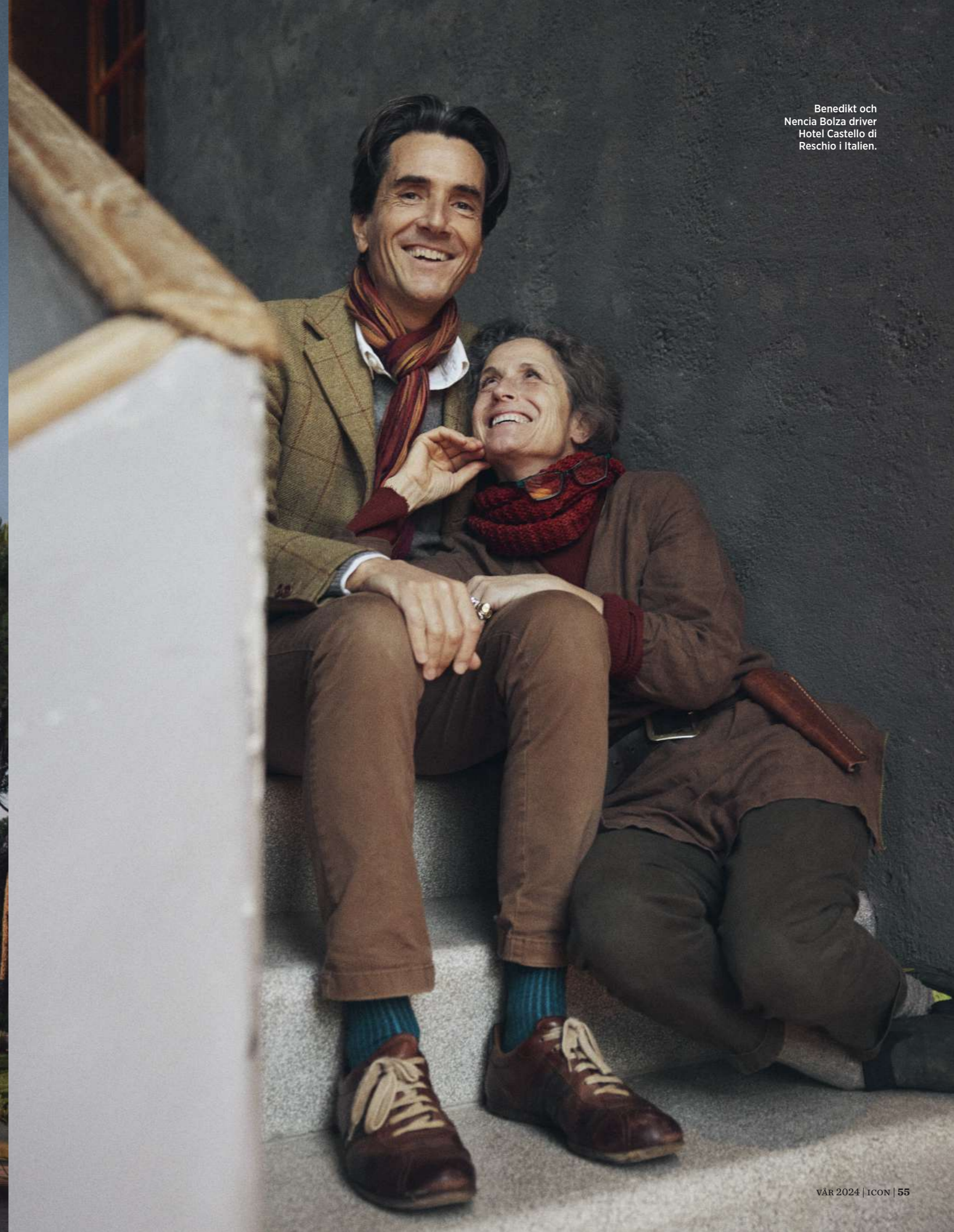
FRÅN RUIN TILL HOTELLRIKE

På en landyta sju gånger så stor som Monaco har Benedikt och Nencia Bolza bestämt sig för att skapa sin egen värld, helt utan kompromisser.

TEXT MARCUS LUNDBLAD-JOONS FOTO ANDERS LINDÉN

Benedikt och
Nencia Bolza driver
Hotel Castello di
Reschio i Italien.

DET FINNS EN fråga som får Benedikt Bolza att tända till, det medger greven, arkitekten och numera också ägaren till Hotel

Castello di Reschio när han tar emot på sitt arkitektkontor, beläget i en dunkel före detta tobaksfabrik vid ingången till Reschio – Bolzafamiliens 1 500 hektar stora ägor i kuperad terräng precis på gränsen mellan Umbrien och Toscana.

Den laddade frågan kommer alltid från de mest välbeställda gästerna – och alltid efter att de checkat ut från familjens hotell en bit upp på kullarna.

Dessa har då, berättar Bolza med ett snett leende, slagits av hur det under ett par dagar varit som att träda in i en ”Wes Anderson-lik miljö”, ”en *The Great Gatsby*-dröm”, eller ”en svunnen Hollywood-era”, som de säger – där allt är ritat och designat av honom och hans team ned till minsta nivå.

Från de polkagrisrandiga vägs skyltarna som pekar ut riktningen till omgivningarnas lummigt inkapslade grästenisbana ned till tandpetarna som ställs fram tillsammans med oliverna till förfriskningarna inne i slottets viktorianska, palmbeklädda atrium. Till och med den blankpolerade kaffemaskinen som finns i hotellets alla 32 rum är specialdesignad av grevens möbelfirma: B.B. For Reschio.

Bolza förtydligar att han inte har några som helst problem med att gäster drar liknelser mellan hotellet och den värld som nyss nämnda Wes Anderson byggt upp – inte minst i *The Grand Budapest Hotel*. Eller till *The Great Gatsby*, *Downton Abbey* eller *Agatha Christie* för den delen.

– Jag har ju i mångt och mycket försökt hitta den där känslan av den svunna glamourösa tiden i Italien och Europa mellan första och andra världskriget. Kalla den ”Det glada 20-talet”, ”Jazzåldern” eller vad du vill, säger Bolza, för att sedan komma till frågan som irriterar honom.

Han lutar sig över sitt skrivbord för att poängen inte under några omständigheter ska missas.

– Vissa gäster, som de här jag talar om, ska alltid efter artighetsfraserna om hur det har upplevts att bo här snabbt gå vidare till business och fråga: ”Så, hur ser helhetsplanen för hotellet ut?” och så ber de mig berätta om alla tricks som de antar att jag har, alla affärsmässiga äss jag dolt i mina rockärmar.

– Men det finns inga affärsmässiga tricks!

Bolza drar sitt mörka hår bakåt, vilket snart faller tillbaka i mittbena.

Han himlar med ögonen, och rättar till scarfen.

– Att säga att de vill, om inte kopiera mig, så i alla fall göra något liknande ... och be mig om helhetsplanen för hotellområdet ... som om det här var något som skapades som vilket hotell som helst. Och som om det här skulle gå att återskapa bara så där lite var som helst.

Han drar ett djupt andetag.

– Då säger jag alltid att det inte finns någon helhetsplan, utan att den hela tiden är pågående, för att därefter fråga om de tänkt att rita, designa och skapa allt på deras hotell själva – just så som jag gjort här i Reschio. När de då säger att de bara tänkt vara med och finansiera ett möjligt hotell så tar konversationen snabbt slut.

Han suckar.

– Det är samma sak varje gång. Det

HOTELLIMPERIUM

1994 tog Antonio Bolza över egendomen Reschio som bestod av en landyta sju gånger så stor som Monaco, ett 50-tal ruiner, en förfallen tobaksfabrik och ett slott från 1100-talet som i dag är Hotel Castello di Reschio.

”Jag tycker bara att det är så trist att se hur allt och alla i dag genomsyras av pengar, pengar, pengar, säger Benedikt Bolza.

är som om de som är i – eller som vill ge sig in i – hotellbranschen inte förstår att vårt hotell är något som vuxit fram organiskt under decennier, att det har varit hårt arbete sju dagar i veckan för mig och min familj – och att här inte fanns någonting annat än ruiner när min pappa köpte marken för snart 30 år sedan.

SÅ FORT ÄMNET kommer in på dagens hotellbransch faller Bolza ofta ut i långa tirader om allt som är fel på de flesta av hotellet i vår tid. Hur till och med de mest klassiska, som femstjärniga The Ritz i London, inte har kunnat undgå att förlora en del av sin ursprungliga charm.

– De allra främsta hotellet brukade vara en plats med mycket själ, där det märktes att de anställda jobbat sig uppåt inom hotellet – från att de var 15 år till att de var 60. Från piccolo till ansvariga för hotellrestaurangen. Inte sällan kom den här hemmastadda känslan som låg över allt från att hotellet de facto var många i hotellpersonalens hem, säger han och avslutar resonemanget.

– Men numera har till och med hotellpersona-

BENEDIKT OCH NENCIA BOLZA

Ålder: 49 och 54 år.

Familj: Fem barn.

Gör: Driver Hotel Castello di Reschio.

Bor: Reschio i Umbrien på gränsen till Toscana.

Bakgrund: Träffades när Nencia rekryterades av Benedikt till Reschio för att göra så kallade trompe l'oeil-målningar, vilket kan beskrivas som optiska illusioner, till områdets första villor. Efter att ha fattat tycke i varandra kom de sedan att hus för hus fortsätta restaurera och utveckla ägorna tillsammans.

len blivit nomader som rör sig vidare, där det finns mer pengar i lön.

Detta, menar Bolza, är själva huvudanledningen till att hotellet har blivit sämre: ”För ett bra hotell ska kännas som om du bor hos någon.”

– Men hur ska det kunna kännas som att du bor hos någon när alla bara stannar några år, för att därefter dra till Dubai? frågar han för att genast ursäkta sig för om han låter för överdriven.

– Jag tycker bara att det är så trist att se hur allt och alla i dag genomsyras av pengar, pengar, pengar – och mesta möjliga vinstmaximering.

Han tar spautrymnet på sitt eget hotell som exempel.

– Jag är själv ingen spamänniska, vet ingenting om span. Så när vi bestämde oss för att anlägga ett romerskt bad med tillhörande spa i ett av slottets torn så tog jag för säkerhets skull hit en rad konsulter. Jag visade upp det tilltänkta behandlingsrummet och hur jag ritat upp det som en plats för två personer. Då sa den ena: ”Nej, nej, för att ni ska kapitalisera på spat så kommer ni att behöva stycka upp rummet i minst åtta platser.”

– Där jag såg en lugn och behaglig plats för åter- ▶

Reschio är ett 1500 hektar stort område i Umbrien, mittemellan Rom och Florens, som ägs av Bolzafamiljen.

En natt på hotellet kostar cirka 10 000 kronor och uppåt, där sviten i ett av slottets torn med utomhusbadkar ligger på 42 500 kronor.

hämtning, där såg han en sedelpress. Jag höll på att kräkas.

Bolza bara skakar på huvudet.

– Till konsultens försvar var det nog exakt det där som de flesta som ska anlägga span vill höra, säger han och fortsätter, uppe i varv.

– Många har också frågat om de kan köpa in sig i hotellet, eller om det inte skulle kunna gå att öppna upp filialer på andra ställen i andra länder – medan andra har frågat om det går att köpa andelar i de semesterhus vi byggt och som vi bara har till uthyrning. Men då har man inte förstått någonting. Jag tror överlag att många företeelser i det västerländska kapitalistiska systemet där allt kan köpas för pengar krossas här i Reschio.

Med allt detta sagt bör här nämnas att en vistelse på Bolzafamiljens hotell förutsätter visst kapital. En natt kostar från cirka 10 000 kronor och uppåt beroende på rum och säsong, där sviten i ett av slottets torn med utomhusbadkar ligger på 42 500 kronor och uppåt.

ANNARS HAR BOLZA nära till skratt – och missar sällan att dra komiska självironiska poänger. Som när han kommer in på sin familjs brokiga historia och kringflyttande mellan Italien, Österrike, Ungern, Tyskland och England. Då säger han på sin välartikulerade engelska: ”Ja, jag vet, vi är euro trash.”

Lika fri i sinnet tycks hans fru Nencia vara. Som ogift hette hon Corsini och kommer från den florentinska furstefamilj som bland annat lät anlägga Fontana di Trevi i Rom och som under 1700-talet var representerade i Vatikanen med påven Clemens XII.

När hon möter upp vid lunchen vid Alle Scuderie, den av hotellets två restauranger som är öppna för allmänheten, berättar hon att hon just varit vid Reschios stall, hem åt ett 40-tal iberiska hästar. Där har hon ridit ut på en barbackatur i landskapet på sitt sto Sophia Loren, döpt efter den kurviga italienska skådespelaren för att hästen

”har en så stor rumpa”.

Reschioparet, som båda hunnit bli drygt 50 och som har fem utflyttade barn, tar menyn i sina händer och styr över beställningarna. De tar vant in olivolja till brödet och ett av de tre rödvin som produceras på ägorna. Därtill smårätter toppade med lokalt plockad svart tryffel.

Nästan i mun på varandra nämner Benedikt och Nencia hur ”allt, allt, allt med uppköpet och upprustningen av Reschio kan förklaras med historia”.

”Det västerländska kapitalistiska systemet där allt kan köpas för pengar krossas här i Reschio.”

– Det är bara att erkänna att det finns ett visst mått av revanschism i Reschio, säger greven medan han doppar brödet i olivoljan.

– Jag ska förklara.

Därefter vrider Benedikt Bolza tillbaka klockan 300 år till tiden när hans italienska släkt drev storskaliga ullfarmar runt Comosjön. Då kom ett attraktivt erbjudande från det habsburgska riket, i det som i dag är Österrike. Mot att låna ut ull till dess armé, som vid tiden stred mot Osmanska riket, skulle Bolzafamiljen bli adlad och få stora mängder mark i sin ägo. Så flykten gick först mot Österrike, och sedan några hundra år senare till Ungern.

1944 föddes här Benedikt Bolzas pappa Antonio, på en enorm egendom på den södra ungerska landsbygden. ▶

FAKTA: RESCHIO

Ett 1 500 hektar stort område i Umbrien, mittemellan Rom och Florens, som ägs av Bolzafamiljen.

Marken köptes av Antonio Bolza, som i dag är i 80-årsåldern och som sedan länge dragit sig tillbaka för att nu för tiden mest bara rida på sina hästar. I stället drivs området av yngste sonen Benedikt och hans fru Nencia. På ägorna finns i dag 28 färdigställda lyxvillor, de flesta privata men vissa också till uthyrning. På området har Reschio i dag produktion av alltifrån olivolja och vete till vin, gin och vermouth.

Hotel Castello di Reschio: Våren 2021 utökade Bolzafamiljen upprustningen av sin egendom med att öppna hotell i slottet med anor från 1100-talet.

Ägare och grundare: Benedikt och Nencia Bolza.

Antal rum: 32.

Bekvämligheter: Bland annat två restauranger, två tennisbanor, stall med iberiska hästar, elcyklar, pool och poolbar, utomhusgym och spa med romerskt bad.

B.B For Reschio: De flesta möbler som skapats för hotellets alla rum – sängar, lampor, soffor, sminkbord – finns också att beställa via Benedikt Bolzas möbelföretag bbforreschio.com.

I stället för att se till vinstmarginalen och stycka upp rummet, behöll Benedikt Bolza det omtalade spat stort och exklusivt.

Vägvisarna är ett exempel på hur Bolzas tydliga designidé är med i varje detalj på hotellområdet.

Ett av hotellets 37 rum.

Detaljerad karta över den del i nordvästra Reschio som tillhör hotellområdet.

Utsikt från baren The Palm Court, inspirerad av viktorianska konservatorier, där glastaket gör det möjligt att ha tropiska växter.

Det enda klubbaktiga som Reschio har för sina permanentboende på området är en årlig tennisturnering.

Benedikt och Nencia Bolza väljer tyg till sin senaste restaurerade lyxvilla på området, den 31:a i ordningen.

Reschios så kallade boatroom, där man kan sätta sig framför brasan och putsa upp sina skor efter att man varit ute i terrängen.

Familjen Bolza har 280 anställda. Här syns vakten vid områdets huvudingång.

Det tidigare slottets och numera hotellets kapell, tillgängligt för vigslar.

Strax efter andra världskriget tog ungerska arbetarpartiet makten i landet. Det var en sammanlagning av landets kommunistiska och socialdemokratiska parti, uppbackat av Sovjetunionen. Efter flera år av ökad sovjetisering röstade Ungern 1949 också för att införa en ny konstitution, där landet omvandlades till en marxist-leninistisk enpartistat.

Familjen Bolzas egendom konfiskerades, för att därefter styckas upp enligt sovjetiskt mönster som en del av det nya kollektiva jordbruket. Men då hade familjen redan flytt genom taggräden till släktingar i Österrike.

I de sena tonåren såg Antonio Bolza en annons om att det skulle skapas en skidguide till Österrike – till vilken man sökte lokala personer.

Annonserna var utställda av Egon Ronay, även han en ungrare som kommit att fly landet efter andra världskriget och som snabbt kommit att bli ett namn i Storbritannien som matkritiker. *Egon Ronay's Guide to British Eateries*, som kommit ut 1957 och som var lite som en tidig brittisk motsvarighet till *Guide Michelin*, hade sålt i 30 000 exemplar.

Succén hade bäddat för en rad ytterligare guideböcker över Europa.

Bolza fick ett av jobben till skidguiden och utförde det så bra att Ronay bad honom att komma till London för att vidare tränas upp till matinspektör. Därefter kom Bolza att kуска runt mellan restauranger i först England och senare Tyskland, år efter år. Tills han träffade sin fru Angelika och kände att han inte längre kunde vara ute på vägarna. Då klev han i stället in som Ronays administrativa manager, vilket fick honom att lära sig förlagsbranschen inifrån.

Detta slog an en gnista i honom och efter visst nätverkande blev han snart vd för tre tyska konstboksförlag som ägdes av den italienska industrifamiljen Agnelli, annars mest kända för sitt huvudägande i Fiatkoncernen.

Flytten gick till Tyskland och till landsbygden utanför München där Antonio och Angelika Bolza under det sena 1960-talet byggde ett hus med

utsikt över såväl en sjö som Tysklands högsta berg Zugspitze – komplett med en swimmingpool inomhus, vilket var högst ovanligt vid tiden.

Benedikt Bolza kastades tidigt in i pappan Antonios förläggarvärld, vilket ofta innefattade att följa med honom på vistelser till Europas större städer. Under resorna satt takterna från inspektörstiden i: pappan propsade alltid på att äta på de främsta restaurangerna och bo på de förnämsta hotellen.

Hemmavid dignade bokhyllorna av egna förlagets konstböcker, med så väl

”Jag minns att pappa sa något i stil med: tar du ut en sten från de här husen kommer hela rasket att kollapsa.”

bredare som smalare teman.

– Han gjorde till exempel en stor bok om Cartier och en serie i fem band om Topkapipalatset och dess museum i Istanbul, säger Benedikt Bolza fascinerad över att det vid tiden visst tycktes finnas ett så stort köpsug efter böcker om de osmanska sultanernas residens.

– Det intressanta är att även om böckerna var vad vi i dag skulle kalla coffetableböcker så var det ingen som hade dem liggande på sina soffbord, det kom senare. Men det var en bra tid för konstböcker före det digitala, och då var det här ändå långt innan Taschen startade upp sin verksamhet, säger Benedikt Bolza och syftar på det framgångsrika tyska förlaget som gav ut sin första bok 1980, för att därefter lasta gaffeln med en skiva parmaskinka.

KONSTBOKSFÖRLAGET GICK så bra att Antonio Bolza kommit att drömma om ett sommarhus i Italien, dit familjesemestrarna alltid förlades.

År efter år hade de kommit att hyra olika ställen, allt som oftast i Toscana. En dag under påsken 1985 läste Antonio Bolza i en tysk dagstidning om Umbrien. Han kunde först inte placera området på kartan – men insåg snart till sin stora förvåning att det gränsade till Toscana. Dessutom verkade det som om man här kunde köpa de mest fantastiska hus till otroligt billiga priser.

Samma sommar tog Antonio med Angelika och sönerna Niki och Benedikt i familjens BMW mot Umbrien i jakt efter en sommarbostad.

Men länge såg det ut att bli en besvikelse. Husen till salu var inte alls som på bild – utan mer som ruiner.

– Jag minns att pappa sa något i stil med: tar du ut en sten från de här husen kommer hela rasket att kollapsa, minns Benedikt Bolza med ett leende och beställer in efterrätter från hotellrestaurangen.

De smala eftersatta umbriska vägarna var inte heller skapta för stora tyska bilar. Om och om igen fick Antonio Bolza försöka vända och hitta alternativa vägar till husen. Snart ville han bara hem. Men först skulle de bara besöka en sista bostad som var till salu och som han bara hade en dålig fotokopia av. Det hette San Martino, hade ett klocktorn och låg uppe på en höjd, precis på gränsen till Toscana.

När familjen närmade sig och såg att det var en stor kyrkbyggnad ryggade Antonio först tillbaka. Han hade sett ett mindre semesterhem framför sig, inte en fullstor bostad med utsikt över stora delar av den intilliggande egendomen, den som gick under namnet Reschio.

Men det var något med San Martino och hela traktens alla olivträd och doften av vild mynta och timjan. Antonio slog till – och under åren kom han att fullständigt förälska sig i platsen.

Så till den grad att han 1991 kom ►

Vid sidan av olivolja och viner tillverkar också Reschio sin egen gin och amaro, på dryckesmenyn i alla hotellets barer.

Hotellrestaurangen Alle Scuderie är öppen för reservationer för allmänheten.

Portiern tar emot i en egen vaktkur.

Benedikt och Nencia Bolza på promenad i slottsparken

Nencia Bolza i områdets manege, där man om somrarna visar långfilmer projicerade på stor duk.

Slottsbyggnadens alla fönster togs fram i början av 1990-talet av den farm som då ägde slottet. I dag hade det varit omöjligt på grund av kulturskydd.

Benedikt Bolza har en stor förkärlek för jazz, och har planer på att framöver arrangera mindre jazzfestivaler på Reschio.

Grimmor tillhörande stalllets 40 iberiska hästar.

att förhöra sig om huruvida det skulle kunna gå att köpa loss en förfallen lada en bit ifrån familjens hus. Som svar fick han då att hela Reschio var till salu.

Att gå till banken och be om lån kom inte på fråga. Efter vad som hände hans familj i Ungern 1949 ville Antonio Bolza inte riskera att återigen bli av med egendom. Reschio skulle vara för evigt och för att försäkra sig om det var han tvungen att först och främst sälja av allt han ägde.

Efter tre års tuffa förhandlingar, där Antonio till sist nästintill äventyrade finansieringen av sina söners skolgång, stod han 1994 som ägare. Detta innebar en landyta sju gånger så stor som Monaco, ett 50-tal ruiner, en förfallen tobaksfabrik och så ett slott från 1100-talet.

Förvandlingsnumret kunde börja.

VID SAMMA TIDPUNKT som Antonio Bolza 1985 köpte San Martino-fastigheten flyttade yngste sonen Benedikt, vid tiden 12 år, från München till ett internat i London.

Den tidiga flytten kom av sig av Benedikts svåra dyslexi. I London hade familjen hittat en skola som skulle vara Europas bästa för ändamålet.

Benedikt inte bara klarade sig igenom grundskolan, utan kom sedan också in på arkitektutbildningen vid Westminster University.

När studiekamraterna efter skoltiden sökte sina första jobb var Benedikts framtid redan utstakad. Det hade blivit sent 1990-tal och redan under utbildningen hade han tillsammans med pappa Antonio sett till att förvandla Reschios första ruin till lyxvilla – där Benedikt Bolza ritat och designat allt från hus och möbler till trädgård. Under tiden hade man också låtit plantera lite drygt 20 000 träd på ägora.

– Så tack vare mig kunde pappa förverkliga sina drömmar, säger Benedikt med glimt i ögat och tar en sked tiramisu.

Efter att ha investerat motsvarande

cirka 10 miljoner kronor i det första husets renovering sålde familjen det med tillhörande tomt för nästan 100 miljoner kronor. Överskottet gick till att ta tag i nästa villaprojekt. Eftersom hela marken var kulturminnesmärkt förbjöds Bolza-familjen från att bygga helt nya hus – men när en ruin rustades upp tillkom tillstånd om 100 extra kvadratmeter boyta till ruinen.

– Det kan låta som enkla pengar – men för det första så var pappa tvungen att hitta rätt köpare som först

”Jag känner en viss sorg över att de glimrande dagarna för lyxhotellen är över, förbi.”

och främst såg charmen med ostördheten och därefter skulle den också gå med på att allt skulle ritas av mig, visserligen med kundens önskemål i beaktande men ändå. Det är ett rätt litet nålsöga.

Till en av de första husrenoveringarna tog Benedikt Bolza in trompe l'œil-målaren Nencia Corsini, som var tillbaka i Italien efter att under ett par år testat lyckan i New York.

– Jag kunde inte slita blicken från henne, säger Benedikt om målaren som snart skulle komma att bli hans fru.

– Jag smygtittade nog lite på dig med, fyller Nencia i.

När Nencia flyttade till Reschio kom paret att ta över 1100-talsslottet, där barnaskaran snabbt utökades till fem: fyra döttrar och en son. Precis som för pappa Antonio kände Benedikt tidigt

hur tilltalande platsen var för honom. Han hade hittat hem.

I takt med att lyxvilla efter lyxvilla stod klar kom också barn efter barn att flytta ut för att studera runt om i Europa. Till sist kändes slottet för stort för bara de två. Successivt växte en dröm fram om ett eget hotell på platsen.

Tiden var på deras sida. Efter att under århundraden ha legat i skuggan av Toscana hade det något undanskymda Umbrien kommit att upptäckas av allt fler. Vägarna hade förbättrats och närliggande universitetsstaden Perugia hade blivit med internationell flygplats. Dessutom hade de tack vare sina uppförda lyxbostäder skaffat sig ett nätverk av jetsetmänniskor.

Tillsammans åkte paret på inspirationsresor till en rad olika städer och hotell i Europa. Nencia menar att hon fick stå ut med mycket gnäll, då hennes make inte tyckte att särskilt mycket på hotellet de besökt höll måttet. Men då och då blev de båda hänfödda, som med ”den behagliga ljudnivån” vid Bulgari Hotel i Milano, för att inte nämna ”hemtrevnaden” på Ett Hem i Stockholm.

Benedikt medger att han – ”halvt på skämt och halvt på allvar” – under hotellets framväxande funderade på att ta fram en passtämpel och egen valuta för Reschio, som om man vore ett eget land.

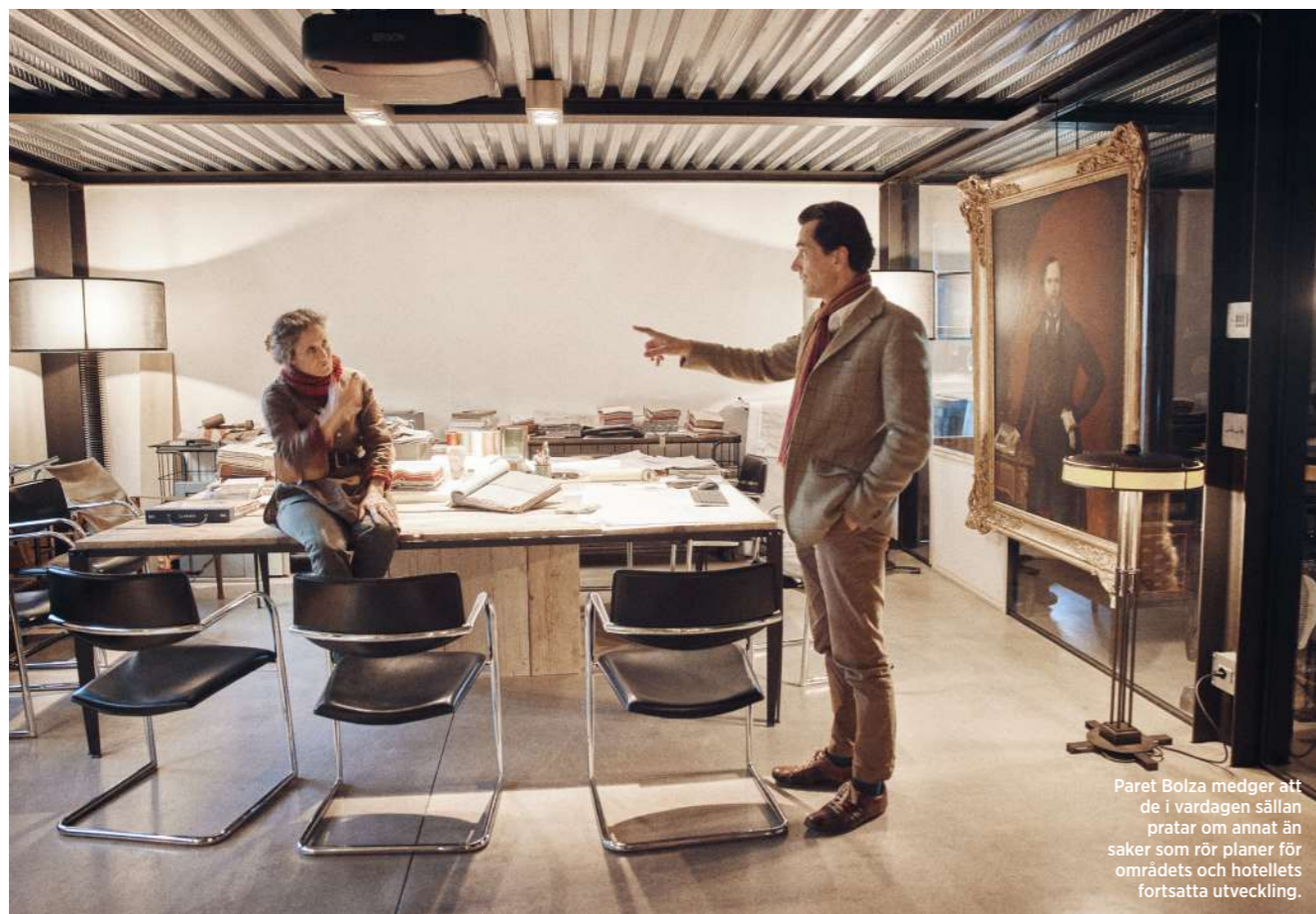
– Men jag insåg rätt snart att det vore att gå för långt, säger han och skrattar.

Våren 2021 var de redo att öppna portarna för sina första hotellgäster – och det dröjde inte länge innan rum efter rum bokades upp, året ut.

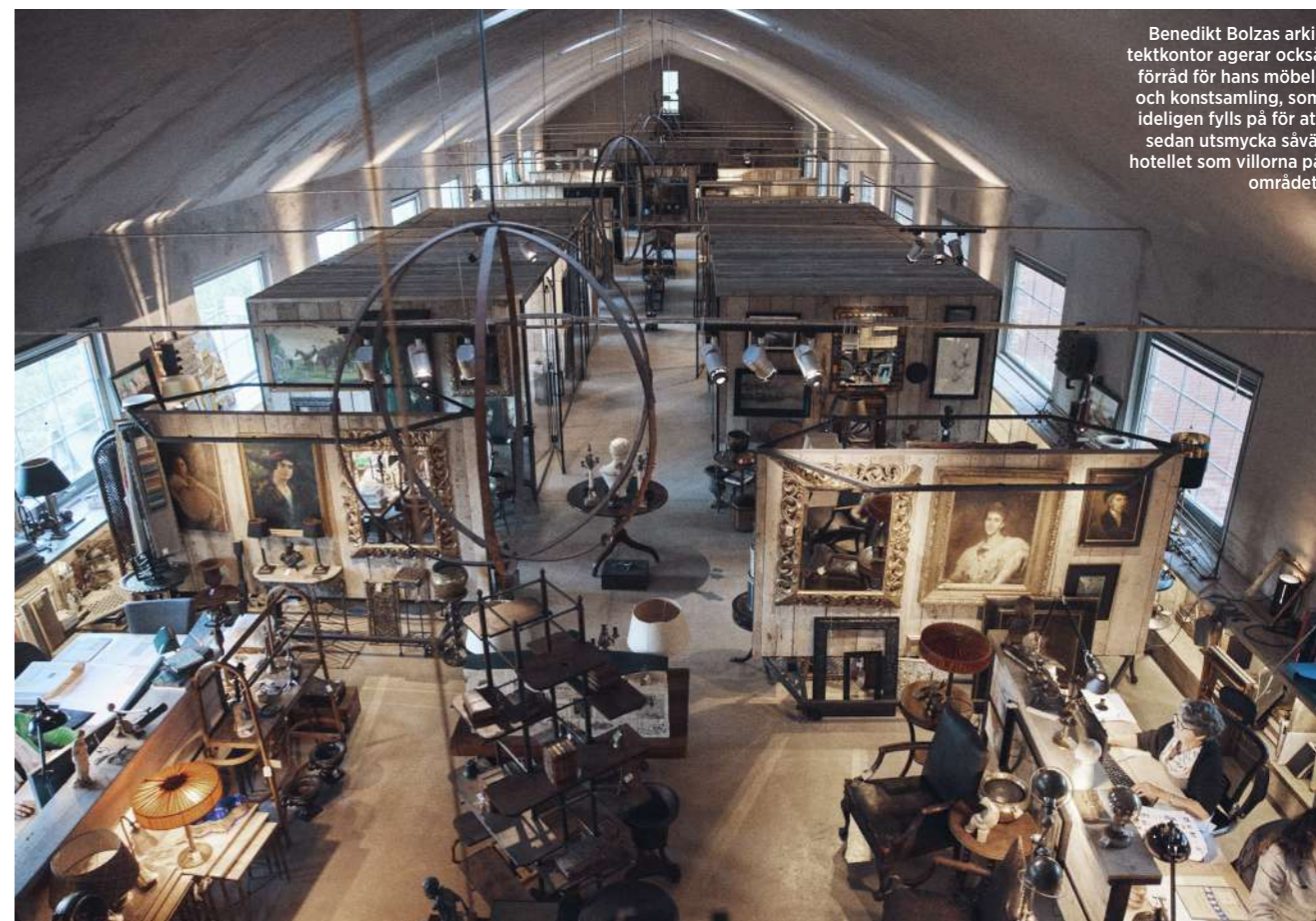
Viss extra draghjälp kom också av att välkända personer som Gwyneth Paltrow och Anthony Hopkins tidigt postade bilder och filmer från sina besök vid egendomen i sina sociala medier. Dominic West (*The Square*, *The Wire*, *The Affair*) blev till och med så nyfiken på stället att han bad att få komma och medverka i Reschios årliga teateruppsättning, skriven av Benedikt och Nencia själva. ►

Precis som i fallen med rummen går även alla möbler i de offentliga miljöerna och på hotellets restauranger och barer att beställa via grevens firma B.B. för Reschio.

Paret Bolza medger att de i vardagen sällan pratar om annat än saker som rör planer för områdets och hotellets fortsatta utveckling.

Benedikt Bolzas arkitektkontor agerar också förråd för hans möbel- och konstsamling, som ideligen fylls på för att sedan utsmycka såväl hotellet som villorna på området.

Under de tre år de haft öppet upplever paret att det successivt vuxit fram ett nytt beteende hos gästerna.

– I början, precis när vi öppnade och det fortfarande rådde pandemi, var många gäster uppe i varv, de var superstressade och de hade förvånansvärt nog långa listor över vad de skulle hinna att göra under dagen de var här. För de stannade ofta bara en natt, innan de skulle vidare till något annat hotell, säger Nencia varefter Benedikt tar över.

– Ja, så var det. Men nu upplever jag att det är mer som att de flesta kommer hit stannar flera nätter och att de inte har några listor utan ser lyx i att bara vara här, luta sig tillbaka och ta det lite lugnare. De har blivit lite mer som du, säger han och pekar på sin fru för att därefter nämna att Nencia gärna ägnar flera timmar om dagen åt att plocka såväl nässlor till sin ravioli som blommor till alla hotellets offentliga utrymmen.

NÄSTA DAG NÄR vi möts upp på Benedikt Bolzas kombinerade arkitektkontor och kreativa verkstad för B.B For Reschio är han mitt uppe i att kanalisera sin syn på lyx till Reschios nästa villa, den 31:a i ordningen.

I lokalen, som övervakas av en tavla föreställandes hans farfarsfar Joseph Bolza, bläddras det bland tygprover till mattorna till huset.

Nencia tittar förbi, hon gör ofta det. De båda menar att de ägnar nästintill all sin vakna tid åt att tala om Reschio och vad som är nästa steg framåt. Tillsammans stryker de med sina händer över proverna, för att strax därefter bestämma sig för den tjockaste, en i ull, som Benedikt ”tror är från Sverige”.

På ritbordet intill ligger en fullständig ritning av huset med tillhörande trädgård. I stället för vad som kanske skulle förväntas vid sluttande tomter som här i Reschio – en infinitypool –

har greven på ritningen gått för vad han kallar ”en tidlös rund damm”, precis som vid hotellets poolområde.

– Det kan frustrera mig att många i dag blir som tagna av idén av vad som kommit att anses som lyx och sedan utan att reflektera bara följer den idén, som om de sprang på ett löpband. Det är klart att det finns tillfällen när det kan passa med en infinitypool men det måste komma från hjärtat, säger han och går över i ännu en lång utläggning över allt som är fel med dagens lyxhotell, nu om själva kärnan.

– Det finns en mentalitet i dag av att snabbt låna ihop en massa pengar och sedan ännu snabbare bygga ditt hotell. Din partner blir då en hedgefond i Hongkong och en investerare i Milano. Det kommer såklart säkert bli ett fint hotell, eftersom en riktigt bra arkitektbyrå kommer att vara involverad och pengarna in i det sista kommer att strömmas över allt för att hotellet ska bli på toppnivå, säger han och fortsätter.

– Men var är hjärtat i det hela? Den stackars hotellmanagern kommer givetvis att göra sitt yttersta när han är på jobbet men han kommer antagligen inte att leva och dö för hotellet. För var är hjärtat? Jo, hos hedgefonden i Hongkong och hos investeraren i Milano. Alla beslut kommer att tas uppifrån och de kommer sedan så fort hotellet öppnat uteslutande att tas utifrån ett ekonomiskt perspektiv. För hjärtat i projektet består bara av pengar – och då av investerade pengar som alla involverade vill ha tillbaka, helst så snart det bara är möjligt.

Han skakar på huvudet och det går inte att undvika att flika en fråga.

Du tycks hela tiden ha nära till skratet – förutom när ämnet glider över i dagens hotellvärld. Varför väcker den så starka känslor hos dig?

– Haha ... Är det så? Ja, så är det nog, inte sant Nencia, säger han och tittar bort sin fru som tittar upp från tygproverna och nickar, det är uppenbart att

hon vant sig vid att hennes make spinner loss på ämnet.

Benedikt funderar, sveper med blicken över rummet där designtidningar ligger i höga travar.

Sedan tar han sats.

– Det är nog för att jag känner en viss sorg över att de glimrande dagarna för lyxhotellen är över, förbi, i alla fall så som de var när jag växte upp. Då när riktiga karaktärer fortfarande flyttade in på de här hotellen och till och med inredde med sina egna möbler.

– Men detta försöker vi att ändra på här och nu när vi ska öppna en hotell- och restaurangutbildning här i Reschio, förhoppningsvis ska det kunna leda till att vi så småningom kan skapa den där svunna hemmastadda känslan, att det känns som att du bor hos oss.

Han tittar på sin fru och fortsätter.

– Varje gång vi två åker till större städer och ser alla de här gamla och förfallna Grand Hotel-byggnaderna, som är lite som *The Grand Budapest*

Hotel mot slutet av filmen, då kan vi två dagdrömma om hur det skulle vara att tillsammans ta över och ge tillbaka hotellet dess fornstora glans och charm, säger han och fortsätter.

– Men det där kommer antagligen först att ske om 20–30 år. För vi är ännu bara halvvägs med Reschio, säger han och utan att han tänker på det så svarar han nu den där frågan som han har så svårt för, den som välbeställda gäster alltid ställer, om vad det finns för hemlighet bakom hotellet.

– Det är speciellt när du hittar en plats, förälskar dig i den och sedan håller i kärleken över tid. Då har du förutsättningar för att skapa något extraordinärt. ©

MARCUS LUNDBLAD-JOONS | är journalist. Han tycker att den bästa hotellskildringen är *Tokyo's Park Hyatt i Lost in Translation*.

ANDERS LINDÉN | är fotograf. Han drömmer om *Sheraton, Göteborg, 1994*.